

[Baagø.]

land, men at det af forskellige grunde — undersøgelser og overvejelser — ikke har været muligt at klare det nu. Vi er fra vor side tilfreds med disse udtalelser. Det er vi også med hensyn til det, der i udvalget er blevet oplyst om fødestedskriteriet.

Vi kan tiltræde de ændringsforslag, der er stillet, og kan i øvrigt stemme for lovforslaget, ligesom vi agter at stemme for lovforslaget ved tredje behandling.

Kirkegaard: Idet jeg henviser til den omdelte betænkning og til de synspunkter, som jeg fremsatte under første behandling, kan jeg på det radikale venstres vegne anbefale de stillede ændringsforslag, som hele udvalget er enig om med undtagelse af det ærede medlem hr. Vivike, og i øvrigt anbefale, at lovforslaget vedtages ved tredje behandling.

Vivike: Lovforslaget om tjenestemænd i Grønland vil forøge de grønlandske tjenestemænds løn med 10 pct. plus 5 pct. for tosprogethed, hvilket vil gøre forskellen mindre mellem den løn, grønlænderne får, og den løn, danskerne får, hvilket ganske givet er et fremskridt. Men selv om der ikke formelt foregår nogen forskelsbehandling, mener vi, at der gør det reelt, og derfor vil vi ved tredje behandling afholde os fra at stemme.

Birthe Wetlesen: Ændringsforslagene, som vi kan tiltræde, er vel en følge af bl. a. lønningsrådets nærmere gennemgang af lovforslaget og giver mig ikke anledning til mange bemærkninger. Jeg har med glæde bemærket, at antallet af småbørnslærere er sat op, ja, at lærerantallet i det hele taget er udvidet noget. Det er jo så vigtigt netop i Grønland, at vi bestræber os på at få udbygget uddannelsesapparatet.

Så kan jeg forstå af udvalgsbetænkningen, at man har diskuteret fødestedskriteriet, og ikke mindst på foranledning af de af det ærede medlem hr. Vivike under lovforslagets første behandling fremsatte bemærkninger om fødestedskriteriet, som det ærede medlem fandt i meget stærk grad ville forøge modsætningsforholdet mellem danskere og grønlændere, mener jeg, at det så kraftigt som muligt må understreges, at der i det høje

ting og i det hele taget i den danske befolkning er et absolut ønske om at hjælpe Grønland og den grønlandske befolkning. Der må ikke herske tvivl om, at den danske befolkning er villig til at ofre de beløb, der kræves til investering i Grønland, uddannelse af den grønlandske befolkning, udbygning af de kulturelle områder i Grønland, og hvad der ellers kræves for at gøre Grønland til en fuldt ligestillet landsdel inden for riget.

Det er den grønlandske befolknings vel, der har været og er ledemotivet for den indsats, der gøres fra dansk side, herunder for det lovgivningsarbejde, der finder sted her. Det er ligeledes hensynet til den grønlandske befolkning, der ligger til grund for bestemmelserne i lovforslagets § 85 om det såkaldte fødestedskriterium og for bestemmelserne i § 90 om et Grønlandstillæg til tjenestemænd, som anses for ikke-hjemmehørende i Grønland.

Det er mit partis bestemte opfattelse, at princippet om forbindelse mellem produktivitet og lønninger, så vidt det overhovedet er muligt, skal bevares. Det skal kunne betale sig at bestille noget. En øget indsats skal belønnes, og den grønlandske befolkning skal vide, at den har indflydelse på sin egen fremtid; den skal kunne bevare sin selvrespekt.

Det kan næppe siges tydeligere eller bedre, end det er sagt af den grønlandske politiker pastor Erling Høegh, der i et interview i Berlingske Tidende den 24. april udtalte — jeg beder om tilladelse til et citat —:

„Der skal i Grønland fortsat præsteres et hårdt arbejde fra dag til dag. Jeg kan betro Dem, at grønlandske fiskere og arbejdere i dag slider i det, ofte under forhold, som man ikke ville drømme om i Danmark. Og fra dansk side må der investeres i fremtiden gennem produktionsanlæg, gennem skabelsen af en havgående fiskerflåde og gennem udbygning af uddannelsesvæsenet. Det er hjælp til selvhjælp og ikke statskasséstøtte til forbrug, vi ønsker i Grønland. Al anden tale er ansvarsløs.“

Og pastor Erling Høegh sluttede interviewet således — jeg beder om tilladelse til endnu et citat —: